

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/149/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2511216858
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2511216858.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., AK so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: U. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXXX/XX, V., o zaplatenie sumy 4.769,25 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 7. januára 2019 č. k. 9C/53/2014-101 (správne číslo konania 9C/43/2014-101) takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej **n e p r i z n á v** a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.
- III. Nariaďuje súdu prvej inštancie vykonať opravu záhlavia napadnutého rozsudku v označení čísla konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania.
2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 52, § 54, § 565, § 39, § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP.
3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v konaní bolo preukázané, že dňa 29.02.2008 bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok medzi postupcom VOLKSBANK Slovensko, a.s. a postupníkom - žalobcom, ktorej predmetom bolo aj postúpenie pohľadávky voči žalovanej. Žalobca nepreukázal, že pôvodný veriteľ pred postúpením pohľadávky na žalobcu výzvou zo dňa 02.01.2007 alebo predžalobným upozornením zo dňa 17.01.2007 písomne vyzval žalovaného na splnenie peňažného záväzku keď nepreukázal, že tieto žalovanému boli doručené, dokonca ani len skutočnosť, že by boli žalovanému odoslané. Predmetné výzvy sa týkali len omeškania zo zaplatením súm 3164,21 Sk a 6818,41 Sk a teda ani ich účinné doručenie žalovanému by nemalo za následok, že by postupca mal splnené zákonné podmienky na postúpenie pohľadávky vo výške 4224 eur s prísl. na žalobcu a teda, že žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky (29.02.2008) bol preukázateľne nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní v omeškaní zo splnením tejto pohľadávky (teda celej pohľadávky ktorá bola predmetom postúpenia). Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 29.02.2008 je absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v ustanovení § 92 ods. 7 (pozn. súdu: neskôr ods. 8) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

Je potrebné poznamenať že žalobca netvrdil a následne súdu ani nepreukázal že Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 07.09.2007 žalovanému dňa došlo alebo bolo odoslané. K ust. Bodu 5.4. VOP súd uviedol, že dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručení len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta (Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 11. 2009, sp. zn. 5 Cmo 161/2009). Takáto fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručení je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručení najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. Súd zároveň dospel k záveru, že akékoľvek znenie VOP ktoré umožňuje postúpenie bankovej pohľadávky bez splnenia podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, je v rozpore so zákonom a, spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ide preto o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná. Žalobca nepreukázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., v dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné. Vzhľadom na uvedené treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitimáciu na jej uplatňovanie, a preto bolo potrebné z tohto dôvodu žalobu v zostávajúcej časti uplatneného príslušenstva zamietnuť. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata sumy 4769,25 eur s úrokmi z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 4322,73 eur od 01.03.2008 do zaplata S čoho vyplýva že sa domáhal zaplata istiny vo výške 4769,25 eur a úrokov z omeškania vo výške 14,25 % vyčíslených od omeškania žalovaných (01.03.2008) do dňa vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie vo výške 6288,15 eur. Žalobca bol v konaní úspešný v časti ktorej zobral žalobu späť a konanie bolo zastavené, nakoľko k zastaveniu konania došlo zavinením žalovaného, nakoľko tento po podaní žaloby žalobcu zaplatil sumu 5000 eur. Žalovaný bol úspešný vo zvyšnej časti uplatneného nároku nakoľko v tejto časti bola žaloba zamietnutá a to v časti úroku z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 4322,73 eur od 25.10.2008 do dňa vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie (07.01.2019) - čo predstavuje sumu 6288,15 eur. Celkový úspech žalobcu teda predstavoval 5000 eur, čo predstavuje 44,29 % z uplatneného nároku (11288,15 eur). Žalobca bol v konaní neúspešný vo zvyšnej časti uplatneného nároku t.j. 6288,15 eur v časti v ktorej bola žaloba zamietnutá, čo predstavuje 55,71 % žalobcom uplatneného nároku. Vzhľadom k uvedenému bol žalobca v konaní úspešný v rozsahu 44,29 % a žalovaný v rozsahu 55,71%. Čistý úspech žalovaného v konaní (po odčítaní úspechu žalovaného od jeho neúspechu 55,71 - 44,29) tak predstavoval 11,42 %, preto by žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 11,42 %. Súd pri rozhodovaní o úspechu v spore prihliadal nie len na porovnanie uplatnenej a priznanej istiny, ale zároveň zohľadnil aj žalobcom požadované príslušenstvo t.j. úroky z omeškania (pozri rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 MCdo 1/2004 zo dňa 27.4.2014, sp.zn. 1 Obo/40/2014 zo dňa 08.03.2017 a uznesenie Vrchného súdu v Olomouci z 26. júla 2006, sp. zn. 7 Cmo 507/2005). O nároku žalovaného na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, pričom žalovaná bola v konaní úspešná v rozsahu 11,42 % a vzhľadom na to by mala nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi keďže však žalovanému v konaní žiadne trovy z obsahu spisu nevyplývajú, trovy konania mu teda nevznikli, o čom svedčí aj skutočnosť že si žiadne trovy konania neuplatnil a súd prvej inštancie rozhodol, tak že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to z dôvodov v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a domáhal sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a zároveň si uplatnil náhradu trov celého konania, vrátane predmetného odvolacieho konania Argumentoval tým, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách, teda k porušeniu bankového tajomstva nedošlo. V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškani so splnením, čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 22.3.2017. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Konkrétne toto ustanovenie vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite

dlhšie ako 90 kalendárnych dní (čo bolo v danom prípade v konaní preukázané jednak platobnou históriou úveru, ako aj prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok) a aby bol bankou kedykoľvek za trvania omeškania vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku (toto bolo v konaní preukázané predloženými výzvami zo strany postupcu). Žalobca sa nestotožňuje s právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie tohto ustanovenia nevyplýva. Ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách výslovne a jednoznačne uvedené. Postup okresného súdu, ktorým si „upravil“ zákonné ustanovenie a nad rámec zákona „upravuje“, že omeškanie dlžníka nastáva až doručením výzvy banky (t. j. v rozpore s ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka) je v rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci (rozhodnutie ÚS SR sp. zn. zn. II. ÚS 796/2016).

5. Žalovaná odvolanie nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadřila.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

7. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bol nárok na zaplatenie sumy 4.769,25 eur s úrokom z omeškania vo výške 14,25% ročne zo sumy 4.322,73 eur od 01.03.2008 do zaplatenia a náhrady trov konania. Uznesením zo dňa 18.03.2016 súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 4.769,25 eur a úroku z omeškania vo výške 230,75 eur, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.04.2016. Predmetom konania tak zostal nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 4.322,73 eur od 25.10.2008 do zaplatenia. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti úroku z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 4.322,73 eur od 25.10.2008 do zaplatenia zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

8. Predmetom odvolacieho konania je vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu posúdiť, či súd prvej inštancie správne právne posúdil uplatnený nárok, ktorý zamietol z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 11.01.2006 bola medzi právnym predchodcom žalobcu ako bankou a žalovaným uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. 2957009, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 150.000 Sk / 4.979,- eur, úrokom 11,25 % p.a., RPMN 12,46 %, mesačná splátka vo výške 3.338 Sk/110,80 eur, počet splátok 59, doba splatnosti úveru je 60 mesiacov, poplatok za poskytnutie úveru je 3.000,-Sk/99,58 eur. Listom zo dňa 02.01.2007 Ľudová banka Volksbank, a.s. vyzvala žalovanú na zaplatenie pohľadávky vo výške 3164,21 Sk s príslušenstvom do 15.1.2007. Listom zo dňa 17.01.2007 Ľudová banka Volksbank, a.s. oznámila žalovanej že dlžná čiastka k 16.01.2007 predstavuje 6818,41 Sk a vyzvala ju k zaplateniu do 31.01.2007. Listom zo dňa 07.09.2007 vyhlásila VOLKSBANK Slovensko, a.s., mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 07.09.2007, s výškou istiny vrátane príslušenstva 143.052,11 Sk a debetný zostatok na bežnom vo výške 2.689,24 Sk. Žalobca uzavrel

dňa 29.02.2008 s pôvodným veriteľom žalovaného (VOLKSBANK Slovensko, a.s.) Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 295709, predmetom ktorej bolo mimo iného i postúpenie pohľadávky voči žalovanej na žalobcu zo Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 11.01.2006. Listom zo dňa 28.3.2008 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky. V spise sa nenachádzajú žiadne listinné dôkazy o odoslaní vyššie uvedených výziev a ich doručení žalovanej.

10. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil v dôsledku nesprávnej aplikácie ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

11. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil a preto sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Odvolací súd zhodne s prvostupňovým dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že návrh žalobcu je v celom rozsahu nedôvodný. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správne skutkovému a právne záveru, že žalobca v konaní nepreukázal svoju aktívnu legitimitáciu z dôvodu súdom prvej inštancie ustálenej neúčinnosti zmluvy o postúpení (z dôvodu, že neboli preukázané podmienky postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, predovšetkým nebolo preukázané, že žalovaná bola písomne vyzvaná na splnenie svojho záväzku pôvodným veriteľom), v dôsledku čoho mal byť daný dôvod na zamietnutie žaloby v celom rozsahu.

13. V zmysle § 524 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému (ods. 1). S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené (ods. 2).

14. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení (ods. 2).

15. V zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 o bankách ... ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní s plnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu, ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

16. Vychádzajúc z uvedeného, ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v cit. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 CSP a § 150 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností vedie k záveru o neplatnosti úkonu postúpenia pohľadávky, čo má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie postupníka.

17. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil v dôsledku nesprávnej aplikácie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách s tým, že toto ustanovenie nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky.

18. Odvolací súd sa týmto názorom žalobcu nestotožnil. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa prioritne zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

19. Predmetom konania zostala pohľadávka, ktorej zaplata sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (VOLKSBANK Slovensko, a.s) zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovanou, bolo preto potrebné, aby v prvom rade preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie súdu prvej inštancie predložil oznámenie o postúpení pohľadávky postupcom (VOLKSBANK Slovensko, a.s).

20. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

21. Je nesporné, že žalobca v konaní neunesol svoju dôkaznú povinnosť a relevantným spôsobom nepreukázal, že žalovaná ako dlžníka, bola jeho pôvodným veriteľom VOLKSBANK Slovensko, a.s, po splnení podmienky omeškania s splnením pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, písomne vyzvaná bankou na splnenie peňažného záväzku, čo napokon žalobca ani v odvolaní nepopiera. Odvolací súd sa pritom zhoduje so závermi prvoinštančného, že existencia výzvy a doručenie tejto písomnej výzvy je zákonnou podmienkou pre následné postúpenie predmetnej pohľadávky bankou na iný subjekt, pritom logicky takouto výzvou nemôže byť oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky, na ktoré odvolateľ odkazuje. Keďže podľa preukázaného, v danom prípade táto zákonná podmienka splnená nebola, žalobca v tomto smere neunesol svoje dôkazné bremeno, čo vedie k záveru, že k postúpeniu pohľadávky z VOLKSBANK Slovensko, a.s, na žalobcu došlo v rozpore so zákonom a preto je takýto právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatný.

22. Odvolací súd je toho názoru, že napriek systematickému zaradeniu citovaného ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách v rámci ustanovenia upravujúceho výnimky z bankového tajomstva, nie je možné výklad tohto ustanovenia zužovať len na výklad systematický, spôsobom, ako ho poníma žalobca s tým, že sa ním upravujú iba prípady prelomenia bankového tajomstva, pričom nie sú ním upravené zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky. Naopak v citovanom ustanovení, vychádzajúc najmä z jeho gramatického znenia, je nesporné zrejme, že stanovuje banke podmienky pre účinné postúpenie bankovej pohľadávky, ktorých naplnenie v danom prípade preukázané nebolo. Keďže potom nedošlo k

platnému postúpeniu danej pohľadávky, žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné jeho žalobu zamietnuť. Oznámenie banky o postúpení pohľadávky žalobcovi adresované žalovanej bolo splnením povinnosti pôvodného veriteľa ako postupcu v zmysle § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, rozhodne ho nemožno stotožňovať ani zamieňať so splnením podmienky bankou v zmysle cit. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., keďže ani podľa formy, ani podľa obsahu nie je výzvou banky adresovanou dlžníkovi na splnenie dlhu, s ktorým je dlžník v omeškaní.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené VOLKSBANK Slovensko, a.s bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanej (ktorá je predmetom tohto sporu) žalobcovi len po tom, ak by bola žalovaná napriek písomnej výzve, nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke a to aj bez súhlasu žalovanej.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca ani v podanej žalobe a ani neskôr neuplatnil tvrdenie, že predmetná výzva, adresovaná pôvodným veriteľom žalovanej bola bankou realizovaná a žalovanej bola i doručená. Žalobca výzvu netvrdil a tým potom ani na doručenie tejto výzvy žalovanej nepredložil a nenavrhol ani žiaden dôkaz. Skutkové tvrdenie žalobcu o predmetnej výzve a jej doručení žalovanej v tomto súdnom konaní uplatnené nebolo, preto nemohlo dôjsť ani k jeho popretiu ani potvrdeniu zo strany žalovanej, preto neprichádza do úvahy aplikácia § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. V danom prípade totiž žalovaná nemohla poprieť skutkové tvrdenie žalobcu, ktoré sa neuskutočnilo, v konaní nebolo realizované.

25. Žalobca teda neuniesol svoje dôkazné bremeno, keď nepreukázal výzvu banky na splnenie omeškaného dlhu a jej doručenie žalovanej. V spise sa výzva a taký dôkaz, ktorý pri povinnom doručovaní doporučene do vlastných rúk mal existovať nenachádza, žalobca jeho existenciu ani netvrdil a žalovaná výzvu a jej doručenie nepotvrdila. Žalobca teda nedokázal, že žalovaná pohľadávka bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná, aj keby bolo žalovanej doručené oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky). Je treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie pred súdom, a preto bolo dôvodné jeho žalobu zamietnuť, tak ako to už správne uzavrel súd prvej inštancie

26. Obdobný záver prijal už i NS SR v rozhodnutí sp. zn. 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28.3.2018, podľa ktorého podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Obdobne občianskoprávne kolégium NS SR na svojom zasadnutí z 9.10.2018 prijalo rozhodnutie (k rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017) s právnou vetou: „Ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale len právo klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon“.

27. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

28. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcom nie sú naplnené.

29. Odvolací súd riadiac sa uvádzaným, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vrátane rovnako vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania (odvolaním osobitne nenapadnutý) podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti vo výroku potvrdil.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario CSP tak, že plne úspešnej žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadrila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonómiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, že žalovanej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

31. Vzhľadom na zrejmu nesprávnosť v písomnom vyhotovení rozhodnutia súdu prvej inštancie, v jeho záhlaví (v označení čísla konania „9 C 53/2014 - 101“), odvolací súd nariadil vykonanie opravy záhlavia napadnutého rozsudku v označení čísla konania na správne „9 C 43/2014-101“.

32. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).